

—*En abandonar Granollers, on va instal·lar la nova residència?*

—A Igualada, on vaig entrar de mestre al col·legi de l'«Ateneo Igualadino de la Clase Obrera», que llavors tenia una gran importància en aquella ciutat. Això tenia lloc l'any 1924. Al cap de quatre anys, o sigui el 28, i tot exercint a Igualada, vaig fer oposicions, doncs era, tal com és avui, indispensable per poguer tenir una plaça amb propietat. L'única diferència és que ara hi ha un bastant accentuat escasseig de mestres, i llavors, en aquelles oposicions, es presentaren 12.000 pretendents a ocupar les 2.100 places vacants que hi havien a tot el país.

—*Va obtenir el seu objectiu, o sigui la plaça en propietat?*

—Sí. Vaig aconseguir el n.º 402, el que em va permetre poguer escollir una de les poques places vacants de Catalunya: el poblet de Vil·lec i Estana, situat a la Cerdanya, prop de Martinet. Però fins l'any 30 no vaig prendre'n possessió.

—*Devia notar un contrast important, acostumat com estava a tractar amb els alumnes de ciutat?*

—Sí, naturalment. El poblet no tenia més de 100 habitants, però venien a l'escola una quarentena d'alumnes, ja que als del poble se n'hi afegien alguns dels pobles veïns i de les masies de la muntanya. Com a curiositat pot dir-se que allà només es feia escola a l'hivern, ja que quan venia el bon temps tots els nois, des de la més curta edat i sense excepció, es llogaven per pasturar bestiar o pel que fós, ja que la majoria de famílies duïen una vida molt miserable i els era una gran ajuda poguer suprimir algun plat de taula durant una temporada.

—*I aquí fins quan?*

—Fins l'any 34, en que vaig venir a Santa Eulàlia, ja que havia quedat la plaça vacant perquè l'anterior mestre, el senyor Riart, havia estat seleccionat per anar al Patronat Escolar de l'Ajuntament de Barcelona.

—*Quina va ser la data exacta de prendre possessió?*

—La plaça se'm va concedir el dia 15 de setembre, i jo en vaig prendre possessió el 15 d'octubre.

—*I la primera impressió del nostre poble?*

—Naturalment, del poble no se'n pot fer un judici a la primera impressió, però de l'escola sí que puc dir que em va agradar des del primer moment, doncs hi vaig trobar uns noranta alumnes i em va il·lusionar el pensar que aquí podria disfrutar treballant.

—*Estaven els alumnes a l'altura que vostè desitjava?*

—Hi havia de tot, com a tot arreu, però el que sí mancava era una mica de disciplina; prova d'això és que ja el primer dia vaig tenir de fer baixar nois que estaven enfilats pels arbres del pati i, a l'hora de sortir, n'hi havia algun —es veu que tenia pressa— que ho feia per la finestra. No ha ocorregut mai més.

—*Des de llavors hi hauran hagut èpoques d'esplendor i altres, podríem dir-ne, de crisi, ¿podria anomenar les més característiques?*

—Com a èpoques que s'han apartat del corrent podria fer-se constar que durant la guerra es va modificar la forma d'ensenyança, i jo em cuidava dels grans, nois i noies, i només dels de la part nord del poble, doncs al Rieral s'havia format una nova escola, que quasi no va arribar a funcionar. També es pot dir que durant l'època de més entusiasme pel futbol al nostre poble —deu fer uns 8 o 10 anys— es va notar bastant en els nois la manca